

Καθής και αναιρεσίβλητη: Azienda Sanitaria Provinciale di Cosenza

Παρισταμένης της: ANPAS — Associazione Nazionale Pubbliche Assistenze Odv

Προδικαστικό ερώτημα

Αντιβαίνει στο άρθρο 10, στοιχείο η', της οδηγίας 2014/24/ΕΕ⁽¹⁾ –σε συνδυασμό με την αιτιολογική σκέψη 28 της οδηγίας– εθνική νομοθεσία η οποία προβλέπει ότι η παροχή υπηρεσιών διακομιδής έκτακτης και επείγουσας ανάγκης με ασθενοφόρο μπορεί να ανατίθεται κατά προτεραιότητα, με σύμβαση, αποκλειστικώς σε εθελοντικές οργανώσεις –εφόσον αυτές έχουν εγγραφεί τουλάχιστον προ εξαμήνου στο ενιαίο εθνικό μητρώο του τριτογενούς τομέα, ανήκουν σε δίκτυο ενώσεων και είναι διαπιστευμένες βάσει της περιφερειακής τομεακής νομοθεσίας (οσάκις υφίσταται τέτοια), και υπό την προϋπόθεση ότι η εν λόγω ανάθεση διασφαλίζει την παροχή των υπηρεσιών στο πλαίσιο συστήματος το οποίο συμβάλλει αποτελεσματικά στην επίτευξη κοινωνικού σκοπού και επιδιώκει σκοπούς αλληλεγγύης, υπό συνθήκες διασφαλίζουσες την οικονομική αποδοτικότητα και την καταλληλότητα των υπηρεσιών, τηρουμένων των αρχών της διαφάνειας και της απαγόρευσης των διακρίσεων– αποκλείοντας, μεταξύ των πιθανών αναδόχων, άλλες μη κερδοσκοπικές οργανώσεις και, ειδικότερα, τους κοινωνικούς συνεταιρισμούς, ως μη κερδοσκοπικές κοινωνικές επιχειρήσεις, περιλαμβανομένων των κοινωνικών συνεταιρισμών που διαχειρίζονται την κατανομή στα μέλη τους επιστροφών οι οποίες συνδέονται με δραστηριότητες γενικού συμφέροντος, κατά την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 2 bis, του νομοθετικού διατάγματος 112/2017;

(¹) Οδηγία 2014/24/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Φεβρουαρίου 2014, σχετικά με τις δημόσιες προμήθειες και την κατάργηση της οδηγίας 2004/18/ΕΚ (ΕΕ 2014, L 94 σ. 65).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Sąd Okręgowy w Warszawie (Πολωνία) στις
14 Απριλίου 2021 — «ΤΟΥΑ» sp. z o.o., Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji κατά Prezes
Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Υπόθεση C-243/21)

(2021/C 289/35)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Αιτούν δικαστήριο

Sąd Okręgowy w Warszawie

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Προσφεύγουσες: «ΤΟΥΑ» sp. z o.o., Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji

Καθού: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

Προδικαστικά ερωτήματα

1) Έχουν το άρθρο 8, παράγραφος 3, της οδηγίας 2002/19/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 7ης Μαρτίου 2002, σχετικά με την πρόσβαση σε δίκτυα ηλεκτρονικών επικοινωνιών και συναφείς ευκολίες, καθώς και με τη διασύνδεσή τους⁽¹⁾, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, παράγραφος 5, και το άρθρο 1, παράγραφοι 3 και 4, της οδηγίας 2014/61/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαΐου 2014, για μέτρα μείωσης του κόστους εγκατάστασης υψίρρυθμων δικτύων ηλεκτρονικών επικοινωνιών⁽²⁾, την έννοια ότι δεν επιτρέπουν σε εθνική ρυθμιστική αρχή να επιβάλλει σε φορέα που διαθέτει υλική υποδομή και ταυτόχρονα παρέχει διαθέσιμες στο κοινό υπηρεσίες ή δίκτυα ηλεκτρονικών επικοινωνιών, αλλά δεν έχει θεωρηθεί ως φορέας με σημαντική ισχύ στην αγορά, την υποχρέωση εφαρμογής καθορισμένων εκ των προτέρων από την εν λόγω αρχή όρων πρόσβασης στην υλική υποδομή του εν λόγω φορέα, συμπεριλαμβανομένων κανόνων και διαδικασιών σύναψης συμβάσεων καθώς και τελών πρόσβασης, ανεξάρτητα από την ύπαρξη διαφοράς σχετικά με την πρόσβαση στην υλική υποδομή του φορέα και την ύπαρξη αποτελεσματικού ανταγωνισμού στην αγορά;

Επικουρικώς (εκδοχή II)

2) Έχει το άρθρο 67, παράγραφοι 1 και 3, σε συνδυασμό με το άρθρο 68, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας (ΕΕ) 2018/1972 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 11ης Δεκεμβρίου 2018, για τη θέσπιση του Ευρωπαϊκού Κώδικα Ηλεκτρονικών Επικοινωνιών⁽³⁾, καθώς και με το άρθρο 3, παράγραφος 5, και το άρθρο 1, παράγραφοι 3 και 4, της οδηγίας 2014/61/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαΐου 2014, για μέτρα μείωσης του κόστους εγκατάστασης υψίρρυθμων δικτύων ηλεκτρονικών επικοινωνιών, την έννοια ότι δεν επιτρέπει σε εθνική ρυθμιστική αρχή να επιβάλλει σε φορέα που διαθέτει υλική υποδομή και ταυτόχρονα παρέχει διαθέσιμες στο κοινό υπηρεσίες ή δίκτυα ηλεκτρονικών

επικοινωνιών, αλλά δεν έχει θεωρηθεί ως φορέας με σημαντική ισχύ στην αγορά, την υποχρέωση εφαρμογής καθορισμένων εκ των προτέρων από την εν λόγω αρχή όρων πρόσβασης στην υλική υποδομή του εν λόγω φορέα, συμπεριλαμβανομένων κανόνων και διαδικασιών σύναψης συμβάσεων καθώς και τελών πρόσβασης, ανεξάρτητα από την ύπαρξη διαφοράς σχετικά με την πρόσβαση στην υλική υποδομή του φορέα και την ύπαρξη αποτελεσματικού ανταγωνισμού στην αγορά;

(¹) EE 2002 L 108, σ. 7.

(²) EE 2014 L 155, σ. 1.

(³) EE 2018 L 321, σ. 36.

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Naczelny Sąd Administracyjny (Πολωνία) στις
21 Απριλίου 2021 — Szeł Krajowej Administracji Skarbowej κατά O. Fundusz Inwestycyjny
Zamknięty reprezentowany przez O S.A.**

(Υπόθεση C-250/21)

(2021/C 289/36)

Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική

Αιτούν δικαστήριο

Naczelny Sąd Administracyjny

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ανααιρεσείων: Szeł Krajowej Administracji Skarbowej

Αντίδικος κατ' αναίρεση: O. Fundusz Inwestycyjny Zamknięty reprezentowany przez O S.A.

Προδικαστικό ερώτημα

Έχει το άρθρο 135, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 2006/112/EK του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας (¹), την έννοια ότι η απαλλαγή την οποία προβλέπει η διάταξη αυτή για τις πράξεις που αφορούν τη χορήγηση και τη διαπραγμάτευση πιστώσεων καθώς και τη διαχείριση πιστώσεων έχει εφαρμογή στην περιγραφόμενη στην υπόθεση της κύριας δίκης σύμβαση μερικής εκχώρησης απαιτήσεων;

(¹) EE 2006, L 347, σ. 1.

**Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Landgericht Hamburg (Γερμανία) στις
22 Απριλίου 2021 — TUIfly GmbH κατά FI, RE**

(Υπόθεση C-253/21)

(2021/C 289/37)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Landgericht Hamburg

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Ενάγουσα: TUIfly GmbH

Εναγόμενοι: FI, RE

Προδικαστικό ερώτημα

Έχουν το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο γ', σημείο iii, το άρθρο 7, παράγραφος 1, και το άρθρο 8, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 261/2004 (¹) την έννοια ότι υπάρχει ματαίωση πτήσεως, στην περίπτωση κατά την οποία ο αερολιμένας αφίξεως στον οποίον προσγειώνεται η πτήση είναι διαφορετικός από αυτόν για τον οποίο είχε γίνει η κράτηση, μη ευρισκόμενος στην ίδια